

øgede Udgift, maa Staten altsaa ogsaa skaffe sig den fornødne Indtægt dertil. Det ærede Medlem nævnede, at jeg havde anslaaet fremtidige Budgetter meget højt. Jeg har ikke med de Ord, jeg sagde i Folketinget, ment, at f. Eks. Finansaaret 1920—21 vilde just have en Normaludgift af 450 Mill. Kr., det kan jeg i dette Øjeblik ikke sige med nogen som helst Bestemthed, men det, jeg gerne vilde nævne i Folketinget og godt kan gentage her, er dette, at man sikkert kommer op mod saadanne Budgetter. Udgifterne vil blive saa store, at man ikke vil komme langt under det Tal. Jeg skulde haabe, at man ikke straks kommer dertil, men jeg synes, det ser ud til, at man meget snart kommer dertil. De militære Budgetter vil i indeværende Aar gaa noget ned, og det er hyppigt blevet nævnt her i Rigsdagen, at det var et af de Punkter, hvor man mente, at der kunde opnaas en vis Udgiftsforringelse, naar den egentlige Krigstid var overstaaet og dermed Sikringsstyrken hjemsendt og andre Militærudgifter sparede. Jeg har ingen Opgørelse undtagen for April Maaned over, hvad de militære Budgetter har beløbet sig til. Den Opgørelse, jeg har, er naturligvis ikke fuldt korrekt, det kan den ikke være, og der er ogsaa noget meget tilfældigt ved en saadan Opgørelse. Det synes imidlertid, at der for denne ene Maaned, for April Maaned 1919, i Forhold til April 1918 paa de overordentlige Udgifter har været en Besparelse paa omtrent 5 Mill. Kr. Men samtidig har det ordentlige Budget for Marineministeriet og Krigsministeriet tilsammen været omtrent 5 Mill. Kr., og dette synes at kunne tyde paa, at den ordentlige Udgift paa de to militære Budgetter, hvis Udgiftsbeløb før Krigen ærede Medlemmer nok kender, vil gaa op til maaske 60 Mill. Kr. — forudsat, at de nuværende militære Love bestaar. Det er godt og vel det dobbelte af, hvad Udgiften tidligere var, og det er et godt Bevis paa, hvorledes Udgiften kan stige uden videre til det dobbelte. Men det forslaar jo slet ikke overfor de Udgifter, der f. Eks. kommer ved nye Lønningslove og ved en Række sociale Love, og om hvilke jeg i Øjeblikket ikke kan have nogen som helst be-

grundet Mening; kun dette ene ved jeg, at de langt, langt vil overstige de Beløb, der medgik før Krigen, og jeg vil gerne se det Parti i Rigsdagen, som vil modsætte sig Kravene, naar de til sin Tid kommer.

Det ærede Medlem (Jørgen Pedersen) sagde med Rette, at man ikke kan forøge Skatterne rent ud i det ubegrænsede. Man kan naturligvis heller ikke forøge de direkte Skatter til det ubegrænsede, og jeg maa selv som Finansminister sige, at jeg altid frygter for at gaa alt for højt med de direkte Skatter, fordi der er et Tilbageslag derigennem, at jo højere disse Skatter er, desto stærkere er Fristelsen for Skatteyderne til at forsøge at unddrage sig dem — hvorledes det gaar til, kender Finansministeriet meget vel. Men paa den anden Side er det dog nærmest der, man maa tage Pengene, og det er ogsaa klart, at de besiddende, de velstillede, de velhavende her som i alle andre Lande, og i mindre Udstrækning i dette Land end maaske i de fleste Lande, nu maa bidrage til, at Samfundet kommer paa ret Køl, saaledes som en ny Tid kræver det. Det ærede Medlem mente, at jeg ikke var nogen Fjende af de indirekte Afgifter. Det er jeg heller ikke. Jeg er noget tilbøjelig til at sige, som en stor engelsk Statsmand sagde, da man rettede det Spørgsmaal til ham, om han foretrak indirekte eller direkte Afgifter; han svarede da: Det gaar mig dermed som med Kærlighed, jeg elsker baade Blondiner og Brunetter. Saaledes kan maaske en Finansminister her ogsaa sige: han elsker baade direkte og indirekte Skatter, idet det, naar Pengene skal skaffes til Veje, paa en vis Maade er ham af ingen Betydning, hvorledes de skaffes til Veje. Men jeg skulde tro, at det vil være vanskeligt her i den høje Rigsdag, selv for en Finansminister, der vilde det, at gennemføre noget saadant som f. Eks., at Toldafgifterne steg med 100 pCt. paa alle Positioner. Man kunde tænke sig, at der var nogen Mening deri, forsaavidt som Pengenes Værdi i alt Fald i dette Øjeblik kun er det halve af den tidligere, og altsaa Toldafgiften paa en Vare, som er gaaet højt, højt op i Pris, i Virkeligheden er langt ringere, end Rigsdagen, som vedtog Toldloven af 1908, forudsatte. Alligevel